



Arrest

nr. 118 766 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 maart 2011 tot weigering van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op ongekende datum aan in België, in het bezit van zijn paspoort en diende op 23 december 2008 een regularisatieverzoek in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Dit verzoek werd op 18 augustus 2010 zonder voorwerp verklaard.

1.2. Ondertussen diende hij, in het kader van zijn duurzame relatie met een Belgische van Ghanese origine, een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. In afwachting van een beslissing ontving hij op dezelfde dag een attest van immatriculatie. Op 28 januari 2010 verkreeg hij dienvolgens een F-kaart, geldig tot 4 januari 2015.

1.3. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene minder dan 3 jaar op hetzelfde domicilieadres stond ingeschreven als zijn partner, namelijk van 25 juni 2009 tot 11 oktober 2010. Op 11 oktober 2010 werd zijn partner afgeschreven naar het Verenigd Koninkrijk.

1.4. De gemachtigde neemt op 4 maart 2011 een beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij nam hiervan kennis op 18 april 2013. Dit is de bestreden beslissing:

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van DN geboren te ACCRA, op (...)1980 en van Ghanese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk:

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenote van betrokkene als hun gemeenschappelijk kind, op 11.10.2010 werden afgeschreven naar het buitenland.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker kreeg een beslissing tot beëindiging verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten. Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing. Reden van de beslissing: (...). Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoeker erkent het feit dat zijn ex-partner en kind naar het buitenland zijn verhuisd, doch is van mening dat men het dossier niet grondig onderzocht heeft. De ex-partner van verzoeker is inderdaad in 2010 naar het Verenigd Koninkrijk verhuisd gereisd. Zij heeft echter steeds contact gehouden met verzoeker en verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn kind onderhouden. Verzoeker heeft zijn kind drie weken geleden nog gezien! Zowel verzoeker als zijn ex-partner hechten véél belang aan de opvoeding van hun kind. Zij trachten dan ook een duurzame en stabiele relatie met het kind te onderhouden, alhoewel zij zelf geen relatie meer hebben.

De partner van verzoeker heeft de intentie terug in België te gaan wonen, doch dit is momenteel niet mogelijk omwille van administratieve moeilijkheden.

Bovendien verblijven de tante en zus van verzoeker eveneens in België, zij bezitten de Belgische nationaliteit. Verzoeker is van mening dat verwerende partij hier duidelijk onvoldoende rekening mee heeft gehouden in het nemen van haar beslissing. Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel! A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: (...). Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was, lessen Nederlands gevolgd en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring. Bovendien heeft gedurende de hele procedure gewerkt en bijgedragen aan de Belgische samenleving. (gelieve de bewijzen hiervoor in de bijlage terug te vinden)

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken! Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt. Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is. Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel, de motivering afdoende te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet. Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is. Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande de termijn

Verzoeker is van mening dat DVZ kennelijk onredelijk is geweest in het nemen van haar beslissing. De beslissing van verzoeker dateert van 04.03.2011, hierin verwijzen ze naar het feit dat de ex-partner van verzoeker reeds sinds 2010 niet meer in België zou verblijven. Bovendien hebben de bevoegde diensten gewacht tot april 2013 alvorens de beslissing aan verzoeker te betekenen... Dat verzoeker dus 2 jaar en half na het vertrek van zijn partner nog "gestraft" wordt. Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is, zeker nu blijkt dat verzoeker gedurende deze periode een hechte relatie met zijn kind onderhouden heeft in België, steeds gewerkt heeft en zich verder geïntegreerd heeft. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van het redelijkheidsbeginsel! (...). Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen. De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen. Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak, en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval overschreden is geweest! Verwerende partij was reeds in 2010 op de hoogte van het feit dat de ex-partner van verzoeker was afgeschreven naar het buitenland. Toch wacht men tot 2011 om een beslissing hieromtrent te nemen en zelfs tot 2013 om deze aan verzoeker te betekenen.... Bovendien blijkt uit de bijgevoegde tewerkstellingsattesten zeer duidelijk dat verzoeker, tijdens de volledige duur van de procedure woonachtig was op hetzelfde adres. Dat hij dus steeds bereikbaar was voor de bevoegde diensten. Toch hebben zij tot 2013 gewacht om de beslissing aan verzoeker te betekenen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?! Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij. DVZ heeft 3 jaar na het vertrek van de ex-partner van verzoeker, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoeker, het feit dat hij is blijven werken en contact onderhouden heeft met zijn kind en het geheel van feitelijke elementen. Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat het verblijf van verzoeker beëindigd zou worden! Verzoeker was dan ook niet in de mogelijkheid om enige informatie te verschaffen over de relatie met zijn ex-partner of zijn langdurige tewerkstelling. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!"

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.1.2.1. Aangaande het socio-economisch onderzoek

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing bevestigt: *“Verzoeker erkent het feit dat zijn ex-partner en kind naar het buitenland zijn verhuisd, doch is van mening dat men het dossier niet grondig onderzocht heeft.”* Verzoeker betoogt dat zijn ex-partner steeds contact met hem heeft onderhouden en dat *“Zowel verzoeker als zijn ex-partner véél belang (hechten) aan de opvoeding van hun kind”*. Hij zou zijn kind drie weken geleden nog gezien hebben.

Voorts stelt verzoeker: *“De partner van verzoeker heeft de intentie terug in België te gaan wonen, doch dit is momenteel niet mogelijk omwille van administratieve moeilijkheden.”*

Tot slot betoogt verzoeker dat hij goed geïntegreerd is in België en gedurende de gehele procedure heeft gewerkt en *“Bovendien verblijven de tante en zus van verzoeker eveneens in België, zij bezitten de Belgische nationaliteit.”*

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij met deze gegevens heeft geen rekening gehouden.

Artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.”

Verzoeker verkreeg op 28 januari 2010 een F-kaart, geldig tot 4 januari 2015, in functie van zijn ex-partner die werd afgeschreven naar het buitenland en waarmee hij naar eigen zeggen nog steeds contact heeft. Het betoog dat geen rekening is gehouden met het feit dat de partner van verzoeker de intentie heeft terug in België te gaan wonen, is niet dienstig aangezien het een hypothese betreft waarmee het bestuur geen rekening kan houden. De kritiek van verzoeker dat geen rekening is gehouden met het feit dat de tante en zus van verzoeker eveneens in België verblijven, kan niet worden gevolgd, omdat verzoeker zijn F-kaart heeft verkregen in functie van zijn ex-partner. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om *in casu* een uitdrukkelijke wetsbepaling toe te passen en te besluiten: *“Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenote van betrokkene als hun gemeenschappelijk kind, op 11.10.2010 werden afgeschreven naar het buitenland. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”*

2.1.2.2. Aangaande de termijn

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde kennelijk onredelijk is geweest in het nemen van haar beslissing. De beslissing dateert van 4 maart 2011, hierin wordt verwezen naar het feit dat de ex-partner reeds sinds 2010 niet meer in België zou verblijven. Bovendien hebben de bevoegde diensten gewacht tot april 2013 alvorens de beslissing aan verzoeker te betekenen. Dat verzoeker dus 2 jaar en half na het vertrek van zijn partner nog "gestraft" wordt.

Verzoeker laat na uiteen te zetten welk belang hij er bij heeft, gelet op de onbetwiste vaststelling dat zijn ex-partner en kind werden afgeschreven naar het buitenland, dat de bestreden beslissing hem eerder ter kennis werd gebracht.

In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de federale gerechtelijke politie van 20 mei 2011 waaruit blijkt dat een onderzoek werd gedaan naar de ware identiteit van verzoeker. Volgende passage leert dat het onderzoek anderhalf jaar heeft geduurd: *"Ingevolge onze verslagen van 29/11/10 en 02/02/11 in het kader van het dossier Cocagana-Bis maken wij u volgende bijkomende informatie over."* In het administratief dossier bevindt zich ook een antwoord op een vraag om inlichtingen van de Dienst Naturalisaties van 29 november 2012. Hieruit blijkt dat verzoeker een naturalisatieaanvraag indiende waardoor voornoemd onderzoek gevoerd moest worden.

Uit voorgaande volgt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de bestreden beslissing van 4 maart 2011 op 18 april 2013 ter kennis te brengen van verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM. Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM. De zus en tante van verzoeker verblijven immers in België, zij bezitten de Belgische nationaliteit. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403). Artikel .8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door . overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: (...). Artikel 8 EVRM luidt: (...). Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Dat verzoeker een hecht familieleven onderhoudt met zijn tante en zus! Bovendien onderhoudt hij eveneens een hechte en duurzame relatie met zijn kind, dat eveneens de Belgische nationaliteit bezit. Hij mag niet gescheiden worden van zijn familie! Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is! ! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt. Dat verzoeker immers wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor een aanvraag tot een verblijfskaart van een burger van de unie. Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn kind en zijn familie. Het is voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van het kind in België kan verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen. Alhoewel verzoeker en de moeder van zijn kind uit elkaar zijn, ziet verzoeker zijn kind op regelmatige basis. Hij doet dan ook echt zijn best om een duurzame en stabiele relatie met haar te onderhouden en te behouden. Het is niet redelijk te verantwoorden om van een kind van vier te verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen. Zij beschikt immers over de Belgische nationaliteit, en haar moeder (de ex-partner van verzoeker) heeft de intentie zich terug in België te vestigen. De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. het verblijf van verzoeker maar heeft geen rekening gehouden met het feit dat het kind van verzoeker de Belgische nationaliteit bezit, dat de vader van het kind in België over tewerkstelling bezit, Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van zijn relatie met zijn tante en zuster, die zich in België bevinden en tegelijkertijd ten aanzien van zijn ex-partner en kind, die zich in het buitenland bevinden.

Verzoeker voert aan dat hij *“een hecht familieleven onderhoudt met zijn tante en zus. Bovendien onderhoudt hij eveneens een hechte en duurzame relatie met zijn kind, dat eveneens de Belgische nationaliteit bezit. Hij mag niet gescheiden worden van zijn familie.”* Verzoeker betoogt voorts dat zijn kind de Belgische nationaliteit heeft en zijn ex-partner de intentie heeft zich terug in België te vestigen.

In casu stelt verzoeker dat hij *“een hecht familieleven onderhoudt met zijn tante en zus”*, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker laat na aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn met zijn tante en zus, die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Verzoeker betoogt tevens dat hij eveneens een hechte en duurzame relatie onderhoudt met zijn kind, *“dat eveneens de Belgische nationaliteit bezit. Hij mag niet gescheiden worden van zijn familie”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ex-partner en kind van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk wonen.

Uit het verslag van de federale gerechtelijke politie van 20 mei 2011 blijkt dat verzoeker zelf heeft gesteld dat zijn ex-partner naar het Verenigd Koninkrijk is vertrokken *“voor de opvoeding van hun kinderen”*. Verzoeker toont derhalve geen gezinsband aan met zijn ex-partner en kind. Het betoog dat geen rekening is gehouden met het feit dat de partner van verzoeker de intentie heeft terug in België te gaan wonen, is niet dienstig aangezien het een hypothese betreft waarmee het bestuur geen rekening kan houden.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde middel : schending van art 7 en art 9 van het IVRK. Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK): “Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.” Het kind heeft een recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende: “1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de

toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. 2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen. 3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind." Dat het duidelijk is dat het kind van verzoeker het recht heeft een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen! België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind. Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is! Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld! Hoe kan het kind van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij teruggestuurd wordt naar Ghana terwijl het kind zelf over verblijfsrecht in België beschikt?? Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, *ni: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011*. In dit arrest wordt het volgende vermeld: (...). Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kind op zich te nemen, dat hij dit steeds gedaan heeft en dat een eventuele terugkeer naar Ghana een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kind. Tevens zou cliënt zijn tewerkstelling moeten beëindigen en zullen zijn rechten geschonden worden desondanks zijn langdurig legaal verblijf. Verzoeker wenst immers een procedure voor de Jeugdrechtbank te starten om een officiële verblijfsregeling te bekomen. Dat hij het recht heeft om deze beslissing eerst te ontvangen! Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven. Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartij en dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.' Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven. Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is. Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001*). Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is. Dat verzoeker dan ook de vernietiging en schorsing vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat hij door de bestreden beslissing zal worden gescheiden van zijn kind en dat hij "immers een procedure voor de Jeugdrechtbank (wenst) te starten om een officiële verblijfsregeling te bekomen."

Uit het verslag van de federale gerechtelijke politie van 20 mei 2011 blijkt dat verzoeker zelf heeft gesteld dat zijn ex-partner naar het Verenigd Koninkrijk is vertrokken "voor de opvoeding van hun kinderen". Verzoeker leeft al gescheiden van zijn kind.

Het betoog dat hij een procedure wenst op te starten voor de jeugdrechtbank is een loutere hypothese, waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC